

ספרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

לקוטי שיחות

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל

שניאורסאהן

מליובאוויטש

חיי שרה

מתורגם ומעובד לפי השיחות של לקוטי שיחות חלק ב

(תרגום חפשי)

יוצא לאור על ידי

„מכון לוי יצחק“

בפר חב"ד ב'

שנת חמשת אלפים שבע מאות שמונים ושש לבריאה
שבעים וחמש שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח

חיי-שרה

א. „שלשה הם נענו במענה פיהם”

על הפסוק¹, ויהי הוא טרם כלה לדבר והנה רבקה יוצאת” מובא במדרש² מאמרו של רבי שמעון בר יוחאי³, „שלשה הם נענו במענה פיהם, אליעזר עבדו של אברהם ומשה ושלמה. אליעזר – ויהי הוא טרם כלה לדבר והנה רבקה יוצאת, משה – דכתיב⁴ ויהי ככלותו לדבר את כל הדברים האלה ותבקע האדמה... שלמה – דכתיב⁵ וככלות שלמה להתפלל אל ה' והאש ירדה מן השמים...⁶”

המשמעות הפשוטה של לשון המדרש היא, לכאורה, שהענין של „נענו במענה פיהם”, קשור למעלתם האישית של ה„שלשה” המנויים.

וכיון שאצל שלשתם יש אותו שכר „נענו במענה פיהם”, ובמיוחד כאשר במדרש מודגש „שלושה הם...” – שלשתם נכללים ביחד – מובן, שיש מעלה זהה לכל שלושה אלו⁷.

יש להבין: כיצד ייתכן להשוות, ואפילו במעלה מסוימת, את אליעזר עבד אברהם למשה ולשלמה?

תמיהה זו אף גדולה יותר, כפי ששואלים המפרשים⁸:

הענין של „נענה במענה פיו” התרחש אצל תפלת אליעזר במהירות ובאופן נעלה יותר מאשר בתפלות משה ושלמה: אצל אליעזר נאמר „ויהי הוא טרם כלה לדבר” – הוא נענה אף לפני שסיים את תפלתו, ואילו משה ושלמה נענו עם סיום תפלתם: „ויהי ככלותו לדבר”,

(1) פרשתנו כד, טו.

(2) ב”ר פ”ט, ד. יל”ש פרשתנו רמז קח. הובא גם – בשינויים – במדרש לק”ט, שכל טוב, מדרש הגדול.

(3) כ”ה בב”ר שלפנינו, ובכ”מ. ובב”ר הוצאת תיאודור-אלבק “ר, שמעון” וראה ש”נ שם. וראה לקמן הערה 22.

(4) קרא טו, לא.

(5) דה”ב, א.

(6) כ”ה בב”ר שלפנינו, ובדה”י שם: וככלות שלמה להתפלל והאש ירדה מהשמים. ולולא דמסתייגא ג”ל שנשתרבה מהפסוק במלכים”א ח, נד. וביל”ש ליתא, אל ה’”. ובב”ר הוצאה הנ”ל הגירסא כבדה”י.

(7) ראה יפ”ת (ובהארוך) נזיר הקודש לב”ר שם.

(8) נזיר הקודש הארוך (יעסניץ, תע”ש) לב”ר שם וראה מדרש שכל טוב עה”פ.

וככלות שלמה להתפלל”. ויוצא מכך, שיש יתרון אצל אליעזר על פני משה ושלמה!

כמו כן יש להבין: אם אנשים אלו „נענו במענה פיהם” משום דרגתם הנעלה, מדוע נעשה דבר זה רק אצלם, ולא אצל אחרים?

לכן צריך לומר, שהעובדה שדוקא שלושה אלו „נענו במענה פיהם” אינה קשורה כל כך למעלתם של המתפללים, אלא בעיקר לתוכן⁹ התפלות¹⁰.

ונדרש הסבר: מהי המעלה המיוחדת של שלש תפלות אלו, שדוקא אצלן „נענו במענה פיהם”?

ב. קרבה לשכינה ודבקות בה

כדי להבין זאת יש להקדים ולהסביר את המעלה של הנענה על התפלה במענה פיו:

בספר היד החזקה¹¹ אומר הרמב”ם, שאחת המעלות של בעל תשובה היא, שהוא „צועק ונענה מיד”, ובלשונו: „כמה מעולה מעלת התשובה, אמש היה זה מובדל מה’ אלקי ישראל .. צועק ואינו נענה .. והיום הוא מודבק¹² בשכינה .. צועק ונענה מיד...¹³”

יש להבין: בהלכה הקודמת¹⁴ אומר הרמב”ם: „התשובה מקרבת את הרוחקים. אמש היה זה שנאי לפני המקום. משווק

(9) ראה גם נזה”ק הקצר שם.

(10) להעיר ממדרש הגדול כאן שממשיך: ולא אלו בלבד אלא כל הצדיקים” הן נענין מיד, דכתיב (ישע’ סה, כד) והי’ טרם יקרא ואני אענה. וכן דוד אומר .. שמע קולי עד שלא אוציא שיחי. אבל מזה שמחלקם לב’ בבות, ועוד ועיקר – מעשה בפועל בזה מודגש ומפורש בכתובים רק בג’ אלו מובן שעיקר העילוי הוא בג’ תפלות אלו.

(11) הל’ תשובה פ”ו ה”ז.

(12) כ”ה ברמב”ם שלפנינו. ובא’ מכתבי היד (הובא ברמב”ם ספר המדע ירושלים תשכ”ד) „מודבק”.

(13) אמש זה הענין ד, „צועק ונענה מיד” כ”א „טרם יקרא”, ולכאורה, אין זה הענין ד, „צועק ונענה מיד” כ”א „טרם יקרא”, וכמו שה’ באלעזר, כג”ל בפנים ס”א. ראה ספורנו פרשתנו עה”פ. מפרשים (יפ”ת (ובהארוך), נזה”ק (ובהארוך)) לב”ר שם. וראה לקמן הערה 21.

(14) שם ה”ז.

(*) וראה לקמן בפנים סניף ב ששהרמב”ם כתבו במעלת הבע”ת. והביא ע”ז ג”כ את הפסוק, ור”ה טרם יקרא ג”ר. וראה לקמן הערה 20.

הוא תוצאה של היותו „מודבק בשכינה“, כך יש לומר גם לגבי ה„חפצא“, לגבי מעלתו ותוכנה של התפלה, ובעניינו, לגבי מעלתו של שלוש תפלות אלו, הקשר לענין של דבקות בשכינה²².

ועל-פי זה יש לבאר מדוע מציינים דווקא שלוש תפלות אלו – (א) תפלת שלמה, בקשר לגילוי השכינה, ושכנתי בתוכם²³, במקדש²⁴; (ב) תפלת משה, בקשר למחלוקת קרח, „בזאת תדעון כי ה' שלחני... ואם בריאה יברא ה'...“²⁵; (ג) תפלת אליעזר בקשר לנישואי יצחק ורבקה. וזאת, משום שהן מכילות את שלושת האופנים הכללים של גילוי אלקות בצורה של התאחדות ודבקות בשכינה, הקיימים בבריאה: בעולם, בבני אדם, ובתורה.

ה. גילוי שכינה בעולם ובבני אדם

– גילוי האלקות בעולם באופן של התאחדות הוא גילוי השכינה שהיה במקדש²⁶: גילוי האלקות במקדש נעשה באופן שהמקום התאחד עם האלקות. ראו בעיני בשר, שהמקום הגשמי מתבטל כלפי האלקות שלמעלה מן המקום, עד כדי כך שהמקום עצמו נעשה מעל למהות של מקום, כדברי חז"ל²⁷, „מקום ארון אינו מן המדה“.

וזה תוכנה של תפלת שלמה: „בנה בניתי בית זבול לך מכון לשבתך עולמים“²⁸, „השמים

בית זבול לך מכון לשבתך עולמים“²⁸, „השמים ושמי השמים לא יכלכלוך אף כי הבית הזה אשר בניתי“²⁹, ומיד לאחר מכן³⁰ הוא „נענה במענה פיו“: „וככלות שלמה להתפלל והאש ירדה מהשמים... וכבוד ה' מלא את הבית“ – השכינה שרתה בגלוי בבית המקדש, ומאז שרתה השכינה באופן נצחי במקום זה, כפי שפסק הרמב"ם³¹.

– גילוי השכינה לבני אדם באופן של התאחדות היא הנבואה – גלה סודו אל עבדיו הנביאים³², שזהו גם עיקר באמונתנו, ובלשון הרמב"ם³³, „מיסודי הדת לידע שהאל מנבא את בני האדם“³⁴. וגילוי הנבואה הוא באופן שהנביא נעשה דבק ומאוחד עם דבר ה' ³⁵, עד אשר דבר ה' „מתלבש“³⁶ בשכלם והשגתם במראה הנבואה וגם במחשבתם ודבורם³⁷.

וזהו תוכנה של תפלת משה רבינו, ולפיכך הוא נענה מיד – „בזאת תדעון כי ה' שלחני לעשות את כל המעשים האלה... אם כמות כל אדם ימותון אלה... לא ה' שלחני, ואם בריאה יברא ה'... וידעתם כי...“.

כלומר, אין זה מופת לאמיתות תורת משה באופן כללי³⁸, שהציוויים שבתורה נאמרו למשה מסיני, אלא זהו אות ומופת לכך שמשה הוא שלוחו, כמותו ממש, לגבי „כל המעשים

(29) מלכים שם, כו. דה"י שם, יח.

(30) צ"ע דלא מצינו דמקום ארון אינו מן המדה נתחדש לאחר תפלתו דדקא.

(31) הל' ביהב"ח פ"ז ה"טו"ט.

(32) עמוס ג, ז. וראה אגה"ק סי"ט.

(33) הל' יסודי התורה רפ"ו.

(34) בפיה"מ פ' חלק היסוד הששי כתב הרמב"ם: הנבואה והוא שידע אדם שזה מין האדם ימצא בהם בעלי כו' ושלמות גדולה כו' עד שיהיו מקבלות כו' – היינו שהיסוד הוא שבבנ"א ישנם כאלה שראויים לנבואה, אבל להלכה (בספר הדוד) מדגיש שהיסוד הוא (לא רק שיש בבנ"א הראויים לנבואה, כ"א) ש„האל מנבא בני האדם“.

(35) ראה רמב"ם שם סה"א, ויפה"ק לאיש אחר .. כמש"ב בשאל (י, א) .. ונפתח לאיש אחר“.

(36) שער היחוד והאמונה ספ"ב בשם האריז"ל. וראה במקומות שבהערה 26.

(37) אף שעיקר ענין זה הוא במשה (שמדריגת נבואתו היא למעלה מכל הנביאים) ככרמב"ם שם ה"ו (ובפיה"מ שם היסוד הו' ובמזמ"ג ח"ב פל"ה).

(38) להעיר, משה רבינו לא האמינו בו ישראל מפני האותות שעשה .. ובמה האמינו בו במעמד הר סיני שענינו ראו ולא זור, כמו שהאריך ברמב"ם פ"ח מהל' יסודות. וראה לקו"ש [המתורגם] ח"ט ע' 191 ואילך.

(22) ועפ"י יומתק מה שבעל המאמר הוא רש"י, כי עילוי זה ד, נענה מיד" אינו מצד הענין וגדר התפלה מצ"ע, כ"א מצד בח' התורה* כמו שמצינו ברשב"י (וח"ג נט, ב) שעי' אמירת תורה פעל ירידת גשמים מיד וכראוי, לא כחוני המעגל, שפעל ע"י תפלתו – שה' צריך כמה בקשות שהי' כראוי (תענית יט, א), כמבואר במאמרי אדמו"ר אהלתך ליאנא (ע' רי ואילך). אה"ת אחרי (כרך א. ע' רנו ואילך. סה"מ תרכ"ז ע' רסו ואילך. ועוד).

(23) תרומה כה, ת.

(24) כמבואר בארוכה במ"א ת, יב ואילך, דה"ב שם קאפיטל ו – תוכן תפלתו.

(25) קרח טו, כח. שם, ל.

(26) ראה אה"ת ויצא קעח, א ואילך. ד"ה ר' ברכי' תרמ"ג (סה"מ תרמ"ג) ס"ב"ג. סי"ד. ד"ה פדה בשלום תר"פ (סה"מ תר"פ ע' קפד ואילך) ותרפ"ו (סה"מ תרפ"ו ע' פב ואילך). ועוד.

(27) יומא כא, א. וש"נ.

(28) מלכים שם, יג. דה"י שם, ב.

(* וראה לקמן ט"ו).

ההסבר לכך הוא:

החידוש של מתן תורה הוא, כפי שהוסבר מספר פעמים, החיבור בין ה"עליונים" לבין ה"תחתונים": עד מתן תורה חלה הגזירה שעליונים לא ירדו לתחתונים, ותחתונים לא יעלו לעליונים. ובמתן תורה התבטלה גזירה זו, והתחתונים יעלו לעליונים, והעליונים ירדו לתחתונים⁴⁷. כלומר, באמצעות מתן תורה נעשה חיבור בין העולם, "תחתונים", לבין האלקות שמעל לעולם, עד אשר הם נעשים מחוברים ומאוחדים, כפי שרואים בקיום המצוות⁴⁸ שלאחר מתן תורה, שבאמצעות קיום מצוה בחפץ גשמי, מביאים לידי כך שהחפץ נעשה כלי לאלקות. הדברים הגשמיים הופכים לתשמישי קדושה⁴⁹, ועד להתאחדות עם אלקות – חפץ דקדושה⁵⁰.

ההכנה וההקדמה להתאחדות בין העליונים ובין תחתונים באמצעות (מתן) תורה נעשתה כבר קודם לכן, והיא נותנת כח גם לעבודה רוחנית זו לאחר מתן תורה.

הפעם הראשונה בתורה, שבה מסופר בפשוטו של מקרא על "חיבור עליונים ותחתונים" – שקדושה מתחברת ומתאחדת עם "תחתונים" באיחוד מושלם ואמיתי – היא בנישואי יצחק ורבקה⁵¹:

יצחק, בנוסף להיותו בנו של אברהם, אשר נימול לשמונה וכו', ובנוסף לכל הדברים הנעלים שקבל מאברהם, היה בעת הנישואין לאחר הנסיון ומסירות הנפש של העקדה⁵² – הוא התעלה לדרגה של "עולה תמימה"⁵³, שיא הקדושה.

ואילו רבקה היתה "בת בתואל .. אחות לבן" ומ, "פדן ארם"⁵⁴ – חוץ-לארץ.

(47) שמו"ר פ"ב, ג. נתחומא וארא טו.

(48) וראה לקו"ש [המתורגם] חט"ו (ע' 226 ואילך) בנוגע ללימוד התורה.

(49) מגילה כו, ב.

(50) בקרבן, או קלף של סת"ם, וכיו"ב. וראה גם שו"ע אדה"ו אר"ח ר"ס תרלח (וש"נ), אדה"ת סוכות (ע' א'תשה) לענין סוכה. ובכ"מ.

(51) ראה בארוכה במקומות שנשמנו בהערה 46.

(52) ראה פרש"י וראא כב, כ. תולדות כה, כ.

(53) ב"ר פס"ד, ג. פרש"י תולדות כה, כו, ב, כ.

(54) תולדות כה, כ. וראה שהש"ר פ"ב, (כ) (א).

האלה" – "לתת לאהרן כהונה גדולה ובניו סגני כהונה ואליצפן נשיא הקהתי"³⁹. ויש לומר, שזו מעלה נוספת על כך שזוהי תורת משה – זו גם שליחותו ונבואתו של משה⁴⁰ (גלה סודו, ולכן "בריאה יברא" – גילוי חדש) נבואה⁴¹, אשר בדומה לה היתה נבואתם של הנביאים האחרים⁴².

– והאופן הכללי השלישי של גילוי השכינה – גילוי אלקות בתורה, שהרי אורייתא וקודשא-ברין-הוא כולא חד⁴³, קשור לתפלת אליעזר, כפי שיוסבר להלן.

1. מתן תורה – חיבור עליונים ותחתונים

על הסיפור של אליעזר אומרים חז"ל⁴⁴, "יפה שיחתן של עבדי אבות" מתורתן של בנים". ומכך משמשים בין "שיחתן של עבדי אבות" לבין "תורתן של בנים", ובאופן של "יפה", מובן, שיש ביניהן קשר.

מוסבר בתורת החסידות⁴⁶, ש"שיחתן של עבדי אבות" – ובמיוחד הפירות אודות השידוך של יצחק ורבקה – מביעה את ענין התורה ומצוותיה בכללות. ומסיבה זו מסופר על כך בתורה בהרחבה: זהו נושא עיקרי וכללי, שהביא למתן תורה בכלל, לתורתן של בנים.

(39) קרח שם, כח ובפרש"י.

(40) ידועה השקו"ש שהשומע דברי משה ה"ז בכל החומר דשומע דברי נביא (ראה צפ"ע"ג מהד"ת כג, ד ואילך. עט, רע"ג). צפ"ע"ג עה"ת שופטים יח, יח. וש"נ. לקו"ש שבהערה (38).

(41) ראה רמב"ם שם ספ"ו. פ"ט ה"ב. רפ"י. וראה הערה הבאה.

(42) רמב"ם שם רפ"ח, "אלא כל האותות שעשה משה במדבר לפי הצורך עשאו לא להביא רא' על הנבואה .. כפרו בו עדת קרח בלעה אותן הארץ". אבל לכאורה צ"ע דהרי אין מקרא יוצא מידי פשוטו ומפורש בפסוק, "בזאת תדעון כי ה' שלחני לעשות כל המעשים האלה". ואולי כוונתו במ"ש, "לא להביא רא' על הנבואה" – בכלל, היינו ע"ז שהוא נביא בכלל (כבשאר הנביאים שצריך לעשות אות בכדי לידע שהוא נביא אמת, כבמב"ם שם רפ"י. וראה צפ"ע"ג הל' מת"ע (סב, רע"ד) מהד"ת (כג, ד), אבל גם לדעת הרמב"ם מ"ש, "אם בריאה יברא ה'" בא להודיע שמעשים אלו היו ע"פ ה'. ועצ"ע.

(43) חובא בתניא פ"ד ורפכ"ג בשם הוהר. וראה חז"א כד, א. ח"ב ס, א. ת"ז ת"ז בתחלתו. לקו"ת נצבים מו, א. ועוד.

(44) פרש"י פרשתנו כד, מב מבר"ר פ"ח, ס. כ"ה בפרש"י. ובכ"י: בתי אבות.

(46) מאמרי אדה"ו – תקס"ג (ח"א) ע' לו ואילך. תו"ח פרשתנו קלה, א ואילך. קלו, ד ואילך. אדה"ת פרשתנו קכב, ב ואילך. וראה לקו"ת ברכה צו, סע"ג ואילך. ובכ"מ.

גילוי האלקות בנביא, וכן בבית המקדש הוא איחוד בין שני דברים⁶³.

לכן רואים בענין גילוי הנבואה, שאצל כל נביא היו דרגות שונות – קודם שנתנבא, בשעת הנבואה, לאחר הנבואה, נוסף לכך שבכלל פסקה הנבואה⁶⁴. וכן לגבי בית המקדש: בבית שני חסר ה⁶⁵, רק בשלשה רגלים יראה ויראה⁶⁶, וכן אין עבודה בלילה⁶⁷ וכדומה, ובמיוחד חורבן בית המקדש. אמנם, הקדושה שבו, „אינה בטלה“⁶⁸, אך בכל זאת בית המקדש הגשמי – שבו ראו בעיני בשר ש„מקום הארון אינו מן המדה“, וכן בבית שני: עשרה נסים נעשו...⁶⁹ – חרב, וזהו מצב שבו אין רואים גילוי אלקות בעיני בשר.

כיון שגילוי האלקות שבהם הוא ענין חדש במציאותם, לכן שייכת⁷⁰ בזה הפסקה.

לעומת זאת, התורה היא מלכתחילה מציאות אחת עם האלקות – אורייתא וקודשא-ברוך הוא כולא חד. בתורה לא ייתכנו שום שינויים – התורה „עומדת לעולם ולעולמי עולמים אין לה לא שינוי ולא גרעון ולא תוספת“⁷¹.

וכיון שהאיחוד של התורה עם אלקות היא באופן של „כולא חד“, לכן, גם ההתאחדות של ישראל ושל העולם עם אלקות, הבאה על ידי התורה היא באותו אופן: באמצעות התורה הרי ישראל וקודשא-ברוך-הוא כולא חד. וכן עצם מציאותו של העולם קשורה לתורה. לא זו בלבד שהעולם נברא „בשביל התורה“⁷², כך

אשר „אין חוצה לארץ כדאי לך“⁵⁵ – ליצחק: מכך מובן, ששליחותו של אליעזר להביא את רבקה ממקומה בפדן ארם, בחוץ לארץ, לאשה ליצחק – עולה תמימה – ודבק באשתו והיו לבשר אחד⁵⁶, היתה התעלות נעלה ביותר.

לעומת זאת נישואי אברהם ושרה היו לפני שאברהם נעשה „תמים“ עלידי מצות המילה, לפני „את הנפש אשר עשו בחרן“⁵⁷ וכו' – בתקופה שבה גם אברהם היה, כשרה, באור כשדים ובבית אביי⁵⁸, תרח קודם שעשה תשובה⁵⁹, בין עובדי עבודה זרה.

וממעשה אבות סימן לבנים⁶⁰. ומובן, שה„סימן ונתינת הכח לאיחוד שבין עליונים ותחתונים במתן תורה, נובע“⁶¹ מנישואי יצחק ורבקה⁶².

ז. תורה ואלקות – איחוד מלכתחילה

לפי זה ניתן להשיב על התמיהה שהובאה לעיל (בסעיף א') על כך שהענין של „נענה מיד“ אצל תפלת אליעזר התרחש באופן מידי ונעלה יותר מאשר אצל תפלות משה ושלמה – שהוא נענה אף לפני סיום תפלתו, ואילו אצל משה ושלמה נאמר שנענו ככלות תפלתם – משום שהדבר קשור למעלתה של התורה על פני הנבואה ובית המקדש:

(55) לשון רש"י תולדות שם, ב. וכאזרחת אברהם (פרשתנו כד, ו), „השמר לך פן תשיב את בני שמה“.

(56) בראשית ב, כד.

(57) לך יב, ה. וראה ע"ז ט, א.

(58) ראה סדר הדורות (אלף התקעג). אלף התקצב (בסופו) ב' דיעות אם אברהם נשא את שרה בן כ"ה שנים או כשה' בן ג' שנה.

(59) ראה פרש"י לך טז, טו.

(60) ראה בהנמקן בלקו"ש [מתורגם] ח"ה ע' 80 הערה 20.

(61) להעיר שגם המצוה שהייתה אצל אברהם בדוגמת המצוה שלאחרי מ"ת – מצות מילה, שנשארה הקדושה גם אחרי מעשה המצוה (ראה לקו"ש ח"ה ע' 89. ושו"ו) – הרי הפעולה בגילוי (בעולם) שנעשה חפץ של מצוה ה' במעשה אליעזר (פרשתנו כד, ב) כשאמר לו אברהם שים נא ירך תחת ירכי (ראה שבועות לח, ב. פרש"י עה"פ. לקו"ש חט"ז שם. ועוד), בקשר לנישואי דיצחק ורבקה.

(62) ומפורש ברז"ל (תיב"ע פרשתנו כד, כב. ב"ר פ"ט, ו) דשני צמידים (שנתן אליעזר) כנגד שני לוחות, עשרה זהב משקלם כנגד עשרת הדברות. ורש"י מביא בפירושו עה"ת (רמז לשני לוחות .. רמז לעשרת הדברות), שמוזן מובן שזהו פשוטו של מקרא.

(63) ראה בארוכה המשך תער"ב (ח"ב ע' התקלה"ו. לקו"ש [המתורגם] ח"ז ע' 100 ובהערות) שגילוי הנבואה בנביאים וגילוי אלקות שבבחי"ק אי"ו אמיתית הענין דגילוי אלקות בדרך פשיטות, והיו כעין חידוש והוספה בעולם. ע"ש.

(64) תוספתא סנה פ"ג, ד. ירושלמי שם פ"ט ה"ג. שהש"ד פ"ח, ט (ג). וראה יומא ט, ב. סוטה מח, ב. ובכ"מ. וראה רמב"ם הל' יסודות פ"ט ה"ב, „כמו שאמר האחרון שבהם“.

(65) יומא כא, ב.

(66) משפטים כג, יז. תשא לו, כג. ראה טז, טז. ע"פ דרו"ל חגיגה ג, א.

(67) ראה מגילה כ, ב. תו"כ ז, ו. לח. רמב"ם הל' מעה"ק רפ"ד.

(68) כתרמב"ם הלכות ביהב"ח שם.

(69) אבות פ"ה מ"ה.

(70) אבל אינו מוכרח ח"ו.

(71) רמב"ם הלכות יסודות רפ"ט. ועד"ו בהל' מלכים פ"א סה"ג, הל' מעשה הקרבנות ספ"ב. וראה בארוכה לקו"ש ח"ט שם.

(72) פרש"י ר"פ בראשית.

אמרתו ארץ, (ו)עד מהרה ירוץ דברו".
 "השולח אמרתו ארץ" זוהי ההמשכה היורדת למטה, "לאט לאט". כלומר, היא עוברת את סדר השתלשלות העולמות, מדרגה לדרגה, ובכל דרגה מתאחדת ההמשכה עם ה"עולם" שבדרגה זו, עד אשר היא מגיעה למטה.

ויש המשכה באופן של "עד מהרה ירוץ דברו" – זו היא ההמשכה היורדת מיד למטה, ב"מהירות", תוך דילוג על סדר ההשתלשלות.

הגורם להבדל בין שתי ההמשכות תלוי במקום שממנו הן מתחילות: כאשר ההמשכה נובעת מדרגה של אלקות הקשורה להשתלשלות העולמות, אז היא נמשכת למטה באופן שהיא מוכרחה לעבור ו"להתלבש" בסדר ההשתלשלות. אך כאשר ההמשכה נובעת מהאור האלקי שמעל להשתלשלות, אז היא יורדת מיד למטה ב"מהירות", כי אין היא צריכה לעבור ו"להתלבש" בסדר ההשתלשלות.

לפי זה מוסברת בתורת החסידות⁷⁸ הסיבה לכך שה"שלושה" נענו במענה פיהם, באופן של "מיד", כי הם הגיעו באמצעות תפלותם לאור האלקי שמעל להשתלשלות, שנמשך למטה באופן של "עד מהרה ירוץ דברו".

לפי זה מוסברת גם מעלתה של תפלת אליעזר לעומת תפלות משה ושלמה, שדווקא הוא נענה, "טרם כלה לדבר". משום, שמטרת תפלתו היתה למען יצחק, שמהותו היא הגבורה – תגבורת החיות – לכן גם המענה על התפלה לא היה במהירות רגילה בלבד, אלא באופן של תגבורת במהירות – "טרם כלה לדבר".

ויש לומר, שיש להתאים את הביאור האמור לעיל לביאור שבתורת החסידות:

מצד סדר ההשתלשלות הרי ההתאחדות של התורה עם האלקות היא, כביכול, כדבר שנאחד מאוחר יותר עם האלקות. ודוקא מצד אור אין סוף שמעל להשתלשלות, ובמיוחד מצד דרגת העצמות, הרי העולם מאוחד ממש מלכתחילה עם אלקות – ה"יש הנברא" הוא מציאות אחת, כביכול, עם ה"יש האמיתי"⁸¹.

(משיחות כ"ף מרחשון תשמ"ב.
 ש"פ שמיני תשל"ג)

שהתורה והעולם ישארו שני דברים שונים, אלא עצם קיום העולם תלוי בתורה, כדברי חז"ל⁷³, "שהתנה הקדוש-ברוך-הוא עם מעשה בראשית ואמר אם ישראל מקבלים את תורתו מוטב..." – שעצם מציאות העולם היא בתנאי ש"ישראל מקבלין את תורתו"⁷⁴.

ולכן ה"נענה של אליעזר" בתפלתו לגבי נישואי יצחק ורבקה, שמציינים את ענין התורה בכלל, כדלעיל, היה באופן של "טרם כלה לדבר":

כאשר נענים רק לאחר סיום התפלה, הרי זו הוכחה, שנושא התפלה הוא דבר שאינו מאוחד באופן מושלם עם האלקות. אמנם הוא, "מודבק בשכינה", ולכן הוא נענה מיד – אך⁷⁵ יש כאן דבקות בין שני דברים שונים. ולכן גם התפלה והמענה לה הם קרובים ודבוקים באופן דומה לכך – תחילה באה התפלה, ולאחר סיומה בא מיד המענה.

לעומת זאת כאשר הבקשה המובעת בתפלה היא על דבר שהוא מלכתחילה, "כולא חד" עם אלקות, אז נענית התפלה בדומה לכך, באופן שאין הפרדה בין המענה לבין התפלה. ובענייננו – לא נכלותו לדבר, את כל הדברים האלה⁷⁶, לאחר גמר התפלה – אלא "טרם⁷⁷ כלה לדבר".

ח. "עד מהרה ירוץ דברו"

על הפסוק, "יהי הוא טרם כלה..." מוסבר בתורת החסידות⁷⁸, שבהמשכת אלקות לעולם יש שני אופנים⁷⁹, הרמוזים בפסוק⁸⁰, "השולח

(73) ע"ז ג, א. ושי"ב.

(74) והו גם ענינו של נביא, "לצוות על דברי תורה ולהוהיר העם שלא יעברו עלי" כמו שאמר האחרון שבהם זכרו תורת משה עבד" (רמב"ם הל' יסודות שם ה"ב).

(75) אולי י"ל מעין דוגמא בהלכה – השק"ט (ראה צפע"נ מכות ע' 116, 118. ושי"ב. מפענ"צ פ"י סי"ז, פ"ח סי"ז. ושי"ב) במקום החתך (וחלין סה, א ואילך. צט, א) גבולין וחומות כלפנים או כלחוץ (ראה פסחים פה, ב) תודה התיצונה בקידוש החומה (שבועות טו, ב) ועוד. וראה פרש"י עה"ת בראשית ב, ב (מכ"ר פ"י, ט).

(76) דלכאורה כיון שנענה ותיקף – ה' צ"ל, ותבעה האדמה גו" – קודם אמירתו, וידעתם כי גו".

(77) להעיר מפרש"י בראשית ב, ה.

(78) ד"ה ויהי הוא טרם כלה לדבר תרג"ס (סה"מ תרג"ס ע' קיד ואילך), ותשי"ה (סה"מ תשי"ה ע' 110 ואילך). וראה אה"ת ח"ש (כרך ד) תשצב, ב. אה"ת נ"ך שבעה ע"ה 20.

(79) וראה לקו"ט ס"פ קרח.

(80) תהלים קמז, טו.

(81) ראה ביאורי חזק"ר פ' בשלח מג, ג. ועוד.

לזכות

ב"ק אדוננו מורנו ורבינו
מלך המשיח
❧ ❧ ❧

ויה"ר שע"י קיום הוראת

ב"ק אדמו"ר מלך המשיח (בשיחת ב' ניסן ה'תשמ"ח)

להכריז יחי, יקויים הבטחתו הק',

שההכרזה תפעל 'ביאת דוד מלכא משיחא'

❧ ❧ ❧

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח
לעולם ועד

הוספה

בשורת הגאולה

ה.

וזהו גם א' הטעמים להדפסת קונטרס עץ החיים בהוצאה מיוחדת וחלוקתו לכאן"א מאנשים נשים וטף בסיום וחזרתם יום ההולדת כ"ף מרחשון (התחלת ערב שבת זה) . . כדי להדגיש שכל הדברים האלה נמשכים בתקפם ובשלימותם (וביתר שאת) ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ה"מנהל-פועל" דשיבת תומכי תמימים, ובפרט לאחר מלאות ארבעים שנה להסתלקותו, ש"קאי איניש אדעת' דרבי"י¹, ובמילא נשלמה כבר העבודה דדור השלישי (לאדנ"ע), דור הגאולה, "ביום השלישי יקימנו ונחי' לפניו"².

. . . ויה"ר שההוספה בלימוד והפצת תורת החסידות, ביחד עם ההוספה בלימוד נגלה דתורה, שכמה עניני נגלה דתורה נמצאו במאמר זה, והפצת התורה והיהדות, כולל ובמיוחד ע"י הקמת מוסדות חדשים, וביסוס וחיוזוק והרחבת המוסדות הקיימים, בתי תורה, בתי תפלה (עבודה) ובתי גמילות-חסדים – ימהרו ויזרזו ויביאו תיכף את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, שאז יאמרו ליצחק דוקא "כי אתה אבינו"³ – "תולדות יצחק".

ובהדגשה יתירה מצד השייכות לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – ששמו השני (סיום וחזרתם שמו) יצחק, אשר, עוד בזמנו העיד שנשלמו כל עניני העבודה, גם "צחצוח הכפתורים"⁴, ולכן ציוה (ונתן כח) "עמדו הכן כולכם"⁵ לקבל פני משיח צדקנו, ועאכו"כ בימינו אלה.

ובפרט כשרואים המאורעות שבתקופה האחרונה בנוגע ל"תולדות ישמעאל" (שבסיום פרשתנו) – אשר, נוסף לכך שכללות הענין

(1) ע"ז ה, רע"ב.

(2) הושע ו, ב. וראה מצו"ד עה"פ.

(3) ישע' סג, טז. שבת פט, ב.

(4) שיחת שמח"ת תרפ"ט.

(5) אג"ק שלו ח"ד ריש ע' רעט.

ד"מלכיות מתגרות זו בזו" הוא מסימני הגאולה, כמארו"ל⁶ "אם ראית מלכיות מתגרות זו בזו צפה לרגליו של משיח", ה"ז בהדגשה יתירה בנוגע ל"תולדות ישמעאל", כדאיתא בילקוט שמעוני⁷ "שנה שמלך המשיח נגלה בו . . מלך פרס מתגרה במלך ערבי . . כל אומות העולם מתרעשים ומתבהלים" (כפי שרואים במוחש הבלבול דאוה"ע שלא יודעים מה לעשות, ומחפשים עצות שונות כו'), והקב"ה אומר לישראל "בני אל תתייראו כל מה שעשיתי לא עשיתי אלא בשבילכם . . הגיע זמן גאולתכם", וממשיך, ש"מלך המשיח . . עומד על גג בית המקדש⁸ והוא משמיע להם לישראל ואומר ענוים הגיע זמן גאולתכם" – כפי שהכריזו ומכריזים במיוחד לאחרונה.

(משיחות ש"פ חיי שרה, כ"ב מרחשון תנש"א)

(6 ב"ר פמ"ב, ד. מדרש לקח טוב לך לך יד, א.

(7 ישעי' רמז תצט.

(8 להעיר מדיוק לשון המדרש "עומד על גג בית המקדש" – שגגין לא נתקדשו (פסחים פה, סע"ב. רמב"ם הל' ביהב"ח פ"ו ה"ז), דיש לומר, שבזה מרמז שההכרזה "ענוים הגיע זמן גאולתכם" באה מחוץ לארץ שלא נתקדשה בקדושת ארץ ישראל, בדוגמת החילוק שבין גג המקדש להתוך דהמקדש עצמו.

.ו

ויהי רצון, שכיון שבימינו אלה נשלמו כל מעשינו ועבודתנו בכל פרטי הענינים דמאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים, ובאופן דשני חיי שרה שכולן שוין לטובה, כדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שכבר צחצחו את הכפתורים¹, ועומדים מוכנים² לקבל פני משיח צדקנו, ובפרט שלאחרי זה עברו עוד עשירות שנים שבהם צעקו בני"י עד מתי (וואָס דאָס דאָרף דאָך אויך האָבן אַ שיעור), תבוא תיכף ומיד הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

(ממאמר ויהיו חיי שרה תנש"א – ספר המאמרים מלוקט ח"ה ע' 60)

(1 שיחת שמח"ת תרפ"ט.

(2 ראה אגרות קודש אדמו"ר מהוריי"צ ח"ד ריש ע' רעט.

מח.

דער חידוש אין דער עבודת השליחות וואָס איז צוגעקומען במיוחד בזמן האחרון: לקבל פני משיח צדקנו בגאולה האמיתית והשלימה . . אַ חידוש כללי ועיקרי וואָס איז ניט בלויז נאָך אַ פרט (אָדער אַ כלל) אין דער שליחות, נאָר אַן עיקר און אַן ענין כללי ביותר, ביז דעם ענין הכי כללי אין אידישקייט – הכנה לביאת משיח צדקנו – וואָס נעמט אַרום אַלע נקודות ופרטים פון דער עבודת השליחות.

ווי מ'האָט שוין גערעדט מערערע מאָל (ובפרט אין די לעצטע חדשים און וואָכן): לויט דער הודעה פון חז"ל¹ אַז ס'איז שוין "כלו כל הקיצין", און די הודעה פון כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, אַז מ'האָט שוין אויך תשובה געטאָן, ביז אַז מ'האָט שוין פאַרענדיקט אַלע עניני עבודה (אפילו "צופוצן די קנעפּ"²), און מ'שטייט גרייט צו קבלת פני משיח צדקנו – איז איצטער די עבודה און שליחות: צו זיין גרייט בפועל צו מקבל זיין פני משיח צדקנו בפועל ממשי!

דערפון איז מובן, אַז אין דעם באַשטייט די מטרה פון דעם היינטיקן כינוס השלוחים העולמי: צו זיך צוזאַמענרעדן און אַרויסקומען מיט החלטות טובות על מנת לקיימן בפועל, ווי צו אויספירן די שליחות מיוחדת פון דעם איצטיקן זמן: קבלת פני משיח צדקנו.

. . . מ'האָט גערעדט פריער, אַז כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו האָט מודיע געווען, אַז מ'האָט שוין פאַרענדיקט אַלע עניני העבודה, און מ'שטייט שוין גרייט, "עמדו הכן כולכם", צו מקבל זיין פני משיח צדקנו.

ווי מ'זעט דאָס אויך (כמדובר כמ"פ) אין דעם וואָס אין די מאורעות העולם ווערן מקויים כמה סימנים אויף דער גאולה, אָנהויבנדיק פון דעם סימן (אין ילקוט שמעוני³) אַז "הגיע זמן גאולתכם" פון דעם וואָס

(1) סנהדרין צו, ב.

(2) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.

(3) ישעי' רמז תצט.

„מלכיות מתגרות זו בזו“⁴, בפרט אין די מדינות הערביים.

. . . און מ'זעט בפועל ווי עס איז געוואָרן און עס ווערט דער „ילחום מלחמת ה'“⁵ וינצח בכמה וכמה ענינים – ודוקא מתוך מלחמה של שלום. און נצחון איז אויך מלשון נצחיות, פאַרבונדן מיט דעם גילוי פון „נצח“: נ' – גילוי שער הנוֹן, צ' – שנת הצדי"ק (ווי אידן האָבן אָנגערופן דעם יאָר), און ח' – דער גילוי פון משיח צדקנו, וואָס איז פאַרבונדן מיט מספר שמונה (שמונה נסיכי אדם⁶).

דערפון איז פאַרשטאַנדיק, אַז וויבאַלד די שלוחים האַלטן שוין פון לאַנג נאָך מילוי התחלת עבודת השליחות בהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה, און פון לאַנג נאָך אמצע עבודת השליחות, ביז אַז מ'האָט שוין מסיים געווען די שליחות (כהודעת נשיא דורנו הנ"ל), ואעפ"כ איז די גאולה האמיתית והשלימה נאָך ניט געקומען בפועל ממש – דאַרף מען זאָגן אַז ס'איז נאָך געבליבן עפעס צו טאָן וואָס וועט ברענגען די גאולה בפועל.

און דאָס איז: ע"פ הידוע אַז „בכל דור ודור נולד א' מזרע יהודה שהוא ראוי להיות משיח לישראל“⁷, „א' הראוי מצדקתו להיות גואל וכשיגיע הזמן יגלה אליו השי"ת וישלחו כו“⁸, וע"פ הודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, דער איינציגער שליח שבדורנו, דער איינציגער משיח שבדורנו, אַז מ'האָט שוין אַלץ פאַרענדיקט – איז פאַרשטאַנדיק אַז ס'הויבט זיך אָן מקויים ווערן דער „שלח נא ביד תשלח“⁹, די שליחות פון כ"ק מו"ח אדמו"ר. און דערפון איז מובן, אַז די איינציקע זאָך וואָס איז איצטער געבליבן אין דער עבודת השליחות, איז: צו מקבל זיין פני משיח צדקנו בפועל ממש, בכדי ער זאָל קענען מקיים זיין שליחותו בפועל

(4) מדרש לקח טוב לך לך יד, א. וראה גם ב"ר פמ"ב, ד.

(5) רמב"ם הל' מלכים פי"א ה"ד.

(6) סוכה נב, ב.

(7) פ"י הברטנורא למגילת רות.

(8) ראה שו"ת חת"ס חו"מ (ח"ו) בסופו (סצ"ח). וראה שד"ח פאת השדה מע' האל"ף כלל ע'. ועוד.

(9) שמות ד, יג.

און אַרויסנעמען אַלע אידן פון גלות!

. . . דערפון האָט מען די הוראה בפועל וואָס מ'דאַרף אַרויסנעמען שטייענדיק איצטער באַ דער התחלה ופתיחה פון דעם "כינוס השלוחים העולמי":

לכל לראש – דאַרף מען אַרויסקומען מיט אַ הכרזה והודעה צו אַלע שלוחים, אַז די עבודת השליחות איצטער און פון יעדער אידן באַשטייט אין דעם – אַז מ'זאָל מקבל זיין פני משיח צדקנו.

דאָס הייסט: אַלע פרטים אין דער עבודת השליחות פון הפצת התורה והיהדות והפצת המעינות חוצה, דאַרפן זיין דורכגענומען מיט דער נקודה – ווי דאָס פירט צו קבלת משיח צדקנו.

ווי אונטערשטראַכן אין דעם נושא הכינוס – "כל ימי חיך להביא לימות המשיח"¹⁰: אַלע עניני עבודה (בכל ימי חיך, ובכל יום עצמו – בכל פרטי ושעות היום) דאַרפן זיין דורכגענומען מיט "להביא לימות המשיח", ניט בלויז "לרבות" (ווי עס שטייט בכ"מ), אַז ער (דער שליח) שטייט און וואַרט ביז משיח וועט קומען און דעמולט וועט ער אין דעם איינטייל נעמען און דערפון הנאה האָבן וכו', נאָר – "להביא", ער טוט כל התלוי בו צו ברענגען "לימות המשיח" לשון רבים, ניט בלויז די התחלה פון איין טאָג נאָר פון ימות (ל' רבים) – ימות המשיח (און ניט נאָר ווען משיח איז "בחזקת משיח"⁵, נאָר אַלע ימות המשיח – אויך די שלימות פון "משיח ודאי"⁵ וכו').

ובפשטות מיינט דאָס – אַז פון דעם כינוס השלוחים דאַרף מען קומען און להביא החלטות טובות ווי יעדער שליח דאַרף זיך אַליין צוגרייטן און צוגרייטן אַלע אידן במקומו ובעירו וכו' צו מקבל זיין פני משיח צדקנו, דורך דעם וואָס ער איז מסביר דעם ענין פון משיח כמבואר בתושב"כ ובתושבע"פ באופן המתקבל צו יעדערן לפי שכלו והבנתו, כולל במיוחד – דורך לימוד עניני משיח וגאולה, ובפרט באופן

(10 ברכות פ"א מ"ה).

פון חכמה בינה ודעת.

און היות אז דאָס איז די עבודה פון דעם זמן, איז מובן אז דאָס איז שייך צו יעדער אידן אָן אויסנאָם כלל.

. . . ועוד ועיקר: וויבאלד אז מ'האָט שוין פאַרענדיקט די עבודת השליחות – קומט צוגיין יעדער שליח צו דעם משלח האמיתי, דער אויבערשטער, און איז מודיע: עשיתי את שליחותי, און איצטער איז געקומען די צייט אז דו כביכול זאָלסט טאָן דיין שליחות [וואָס אויך דער אויבערשטער איז אַ שליח ("מגיד דבריו ליעקב גו"י"¹¹), און צוזאַמען מיט די עשר ספירות – איז עצמות ומהות אַליין כביכול משיח צדקנו]: "שלח נא ביד תשלח" – שיק אונז משיח צדקנו בפועל ממש!

און אפילו אויב עס קען נאָך זיין אַ ספק אז דער אויבערשטער וויל האַלטן אידן נאָך אַ רגע אין גלות צוליב דעם גודל הנחת רוח והנאה וואָס די עבודה אין גלות פאַרשאַפט אים – שרייט אַ איד: "כל מה שיאמר לך הבעה"ב עשה חוץ מצא"¹², אַלץ וואָס דער בעה"ב זה הקב"ה זאָגט דאַרף מען טאָן "חוץ מצא", צו בלייבן נאָך אַ רגע ח"ו במצב פון "צא" בחוץ פון שולחן אביהם, מען בעט און מען מאָגט כביכול באַ דעם אויבערשטן: "שלח נא ביד תשלח" – בשנת ובתחלתה "יד תשלח" און ברענג שוין די גאולה האמיתית והשלימה!

און צוזאַמען מיט שלימות בעבודת השליחות (בסיום לקו"ת פ' ברכה) האָט מען גלייך די שלימות הנישואין – שיר השירים – פון ישראל וקוב"ה [ובפרט דורך דעם וואָס מ'נעמט אָן אויך די החלטה טובה צו לערנען גאַנץ ספר תורה אור ולקוטי תורה כל חלקיהם עד סיומם. וואָס דורך לימוד התורה בענינים אלו, איז דאָס נאָכמער ממחר די המשכה בפועל].

(משיחות ש"פ חיי שרה, כ"ה מרחשון, מבה"ח כסלו תשנ"ב)

(11 תהלים קמו, יט. וראה שמו"ר פ"ל, ט.

(12 פסחים פו, ב.

החידוש שנתוסף במיוחד בזמן האחרון בעבודת השליחות: **לקבל פני משיח צדקנו בגאולה האמיתית והשלימה** . . שזהו חידוש כללי ועיקרי, שאינו רק עוד פרט (או כלל) בשליחות, אלא הוא עיקר וענין כללי ביותר, ועד שהוא הענין הכי כללי בתורה – הכנה לביאת משיח צדקנו – שמקיף את כל הנקודות והפרטים של עבודת השליחות.

וכפי שכבר דובר פעמים רבות (ובפרט בחדשים והשבועות האחרונים): ע"פ הודעת חז"ל¹ שכבר „כלו כל הקיצין“, וההודעה של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שכבר עשו תשובה גם כן, עד שכבר סיימו את כל עניני העבודה (אפילו „לצחצח את הכפתורים"²), ועומדים מוכנים לקבלת פני משיח צדקנו – הרי העבודה והשליחות עכשיו היא: להיות מוכנים בפועל לקבלת פני משיח צדקנו **בפועל ממש!**

מזה מובן, שהמטרה של כינוס השלוחים העולמי הנוכחי מתבטאת בנקודה זו: להתדבר ביחד ולקבל החלטות טובות על מנת לקיימן בפועל, כיצד לבצע את השליחות המיוחדת של הזמן שלנו: קבלת פני משיח צדקנו.

. . . כמדובר לעיל, הודיע כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שכבר סיימו כל עניני העבודה, ועומדים מוכנים, „עמדו הכן כולכם“, לקבלת פני משיח צדקנו.

כפי שרואים זאת (כמדובר כמה פעמים) גם בכך, שבמאורעות העולם נתקיימו כמה סימנים על הגאולה, החל מהסימן (בילקוט שמעוני³) ש„הגיע זמן גאולתכם“, כפי שנראה בזה ש„מלכיות מתגרות זו בזו“⁴, בפרט במדינות הערביים.

. . . ורואים בפועל איך שנפעל ה„ילחום מלחמת ה“⁵ וינצח בכמה

וכמה ענינים – ודוקא מתוך מלחמה של שלום. ונצחון הוא גם מלשון נצחיות, קשור עם הגילוי של „נצח”: נ' – גילוי שער הנו"ן, צ' – שנת הצדי"ק (כפי שבנ"י קראו לשנה זו) וח' – הגילוי של משיח צדקנו, הקשור במספר שמונה (שמונה נסיכי אדם⁶).

מזה מובן, שמאחר שהשלוחים עומדים כבר מזמן לאחר מילוי התחלת עבודת השליחות בהפצת התורה והיהדות והפצת המעניות חוצה, ומזמן לאחר אמצע עבודת השליחות, עד שכבר **סיימו** את השליחות (כהודעת נשיא דורנו הנ"ל), ואעפ"כ עדיין לא באה בפועל ממש הגאולה האמיתית והשלימה – צריך לומר, שעדיין נשאר משהו לעשות כדי להביא את הגאולה בפועל.

והוא: ע"פ הידוע ש"בכל דור ודור נולד א' מזרע יהודה שהוא ראוי להיות משיח לישראל"⁷, "א' הראוי מצדקתו להיות גואל וכשיגיע הזמן יגלה אליו השי"ת וישלחו כו"⁸, וע"פ הודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, השליח היחיד שבדורנו, המשיח היחיד שבדורנו, שכבר סיימו את כל העבודה – הרי מובן, שמתחיל להתקיים ה"שלח נא ביד תשלח"⁹, השליחות של כ"ק מו"ח אדמו"ר. ומזה מובן, שהדבר היחיד שנשאר עכשיו בעבודת השליחות, הוא: **לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש**, כדי שיוכל לקיים את שליחותו בפועל ולהוציא את כל ישראל מהגלות!

. . . מזה ישנה ההוראה בפועל שיש להסיק בעמדתנו עתה בהתחלה ובפתיחה של „כינוס השלוחים העולמי”:

לכל לראש – צריך לצאת בהכרזה ובהודעה לכל השלוחים, שעבודת השליחות עכשיו ושל כאו"א מישראל מתבטאת בזה – שיקבלו את פני משיח צדקנו.

זאת אומרת: כל הפרטים בעבודת השליחות של הפצת התורה והיהדות והפצת המעניות חוצה, צריכים להיות חדורים בנקודה זו –

כיצד זה מוליך לקבלת משיח צדקנו.

וכמודגש בנושא הכינוס – „כל ימי חיך **להביא** לימות המשיח“: כל עניני העבודה (בכל ימי חיך, ובכל יום עצמו – בכל פרטי ושעות היום) צריכים להיות חדורים ב„להביא לימות המשיח“. לא רק „לרבות“ (כפי שכתוב בכמה מקומות), שהוא (השליח) עומד ומחכה שמשיח יבוא ואז הוא יטול חלק בזה ויהנה מזה וכו', אלא – „**להביא**“, הוא עושה כל התלוי בו כדי **להביא** „לימות המשיח“ לשון רבים, לא רק ההתחלה של יום אחד, אלא של ימות (לשון רבים) – ימות המשיח (ולא רק כאשר המשיח הוא „בחזקת משיח“⁵, אלא כל ימות המשיח – גם השלימות של „משיח ודאי“⁵ וכו').

והכוונה בפשטות היא – שמכינוס השלוחים צריכים לבוא ולהביא החלטות טובות כיצד כל שליח צריך להתכונן בעצמו ולהכין את כל היהודים במקומו ובעירו וכו' לקבלת פני משיח צדקנו, ע"י שהוא מסביר את ענינו של משיח, כמבואר בתושב"כ ובתושבע"פ, באופן **המתקבל** אצל כל אחד ואחד לפי שכלו והבנתו, כולל במיוחד – ע"י לימוד עניני משיח וגאולה, ובפרט באופן של חכמה בינה ודעת.

והיות שזוהי העבודה בזמן הזה, הרי מובן שזה שייך לכאו"א מישראל, בלי יוצא מן הכלל.

. . . ועוד ועיקר: מאחר שכבר סיימו את עבודת השליחות – בא כל שליח אל המשלח האמיתי, הקב"ה, ומודיע: עשיתי את שליחותי, ועכשיו הגיע הזמן שאתה, כביכול, תעשה את שליחותך [שגם הקב"ה הוא שליח („מגיד דבריו ליעקב גו"¹¹)], וביחד עם **עשר** הספירות – הרי עצמותו ומהותו בעצמו, כביכול, הוא משיח צדקנו]: „שלח נא ביד תשלח“ – שלח לנו את משיח צדקנו בפועל ממש!

ואפילו אם עדיין יכול להיות ספק, שמא הקב"ה רוצה להחזיק את ישראל עוד רגע אחד בגלות, למען גודל הנחת רוח וההנאה שהעבודה

בזמן הגלות מסבה לו – זועק יהודי: „כל מה שיאמר לך הבעה"ב עשה חוץ מצא"¹², כל מה שבעה"ב זה הקב"ה אומר צריך לעשות, „חוץ מצא", חוץ מלהישאר עוד רגע ח"ו במצב של „צא", מחוץ לשולחן אביהם, מבקשים ותובעים כביכול מהקב"ה: „שלח נא ביד תשלח" – בשנת **ובתחלתה** „יד תשלח" – והבא **כבר** את הגאולה האמיתית והשלימה!

ויחד עם השלימות בעבודת השליחות (בסיום לקו"ת פ' ברכה) יש מיד את שלימות הנישואין – שיר השירים – של ישראל וקוב"ה [ובפרט עלידי שמקבלים גם את ההחלטה הטובה ללמוד את כל ספר תורה אור ולקוטי תורה כל חלקיהם עד סיומם. שע"י לימוד התורה בענינים אלו, ממהרים עוד יותר את ההמשכה בפועל].

להביא את 770 הביתה!

כל מי שהיה ב-770 אי פעם, זוכר בודאי את שלל הקובצים והעלונים המחולקים בכל ליל שבת קודש כעת ניתן להשיג את חלקם ברשת האינטרנט, אצלך בבית!

קבצים גרפיים וקבצי טקסט:

דבר מלכות: שיחות כ"ק אד"ש מה"מ מהשנים תנש"א-תשנ"ב.
יחי המלך: קונטרס שבועי, הכולל שיחות-קודש בעניני גאולה ומשיח.
המעשה הוא העיקר: לקט הוראות למעשה בפועל משיחות כ"ק אד"ש מה"מ (החל משנת תשמ"ח).
שיחת הגאולה: גיליון שבועי של ימות המשיח, בהוצאת "האגודה למען הגאולה האמיתית והשלמה".
מעין חי: גיליון שבועי לילדים, בהוצאת "מכון לוי יצחק" בכפר חב"ד ב'.
האמונה הטהורה: גיליון שבועי בעניני אחרית הימים.

קבצים גרפיים בלבד:

לקוטי שיחות: שיחה מוגהת של כ"ק אד"ש מה"מ היו"ל לקראת כל שבת ב-770, על-ידי "ועד להפצת שיחות".

חדש לקוטי שיחות (מתורגם): שיחה מוגהת של כ"ק אד"ש מה"מ הגדפס בספרי לקוטי שיחות, בהוצאת "מכון לוי יצחק" בכפר חב"ד ב'.
להקהיל קהילות: גיליון שבועי מתורתו של משיח בעניני הקהלת קהילות בשבת, בהוצאת צא"ח העולמית, ניו-יורק.

קבצי טקסט בלבד:

פנימיות: ירחון לבני הישיבות, בהוצאת מרכז את"ה בארץ הקודש.
ליקוט ניגונים: שתי חוברות על הניגונים שניגן וביאר כ"ק אד"ש מה"מ, בהוצאת קה"ת (תשנ"ב).
דרך הישרה: (אידיש) קונטרס מיוחד לילדים, הכולל שיחות-קודש בעניני גאולה ומשיח.
לעבן מיט דער צייט: (אידיש) קטעים לפרשת השבוע מתוך הספר, בהוצאת ישיבת "אהלי תורה", ניו-יורק.
דבר תורה: (אידיש) דף שבועי לילדים, היו"ל על-ידי מוסד חינוך "אהלי תורה", ניו-יורק.

כמו-כן ניתן להוריד באתר את "קונטרס בית רבינו שבבבל"

ושיחת ש"פ שופטים התנש"א

מדור מיוחד לספרים וחברות באנגלית בעניני גאולה ומשיח!

האתר מנוהל ע"י הרה"ת ר' יוסף-יצחק הלוי שגלוב

וכתובתו: <http://www.moshiach.net/blind>

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

לעילוי נשמת
הו"ח ר' אילן ב"ר נח ע"ה בריל
נפטר ביום כ"ז מ"ח ה'תשס"ט
ת. נ. צ. ב. ה.

ולזכות
זוגתו מרת קיילא מינא יהודית בת מרים תחי' בריל
לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת
גואל צדק ומתוך בריאות הנכונה

*

נדפס ע"י משפחתם שיחיו

היי שותף בהפצת עניני "משיח וגאולה"!!!
להקדשות ולפרטים נוספים:
טל.: 753-6844 (718) או 934-7095 (323)
אימייל: info@torah4blind.org

Be A Partner
In Spreading *Inyonei Moshiach U'geula!!!*
To Dedicate This Publication
In Honor Of Your Family Or A Loved One
For More Info. Call:
(718) 753-6844 or (323) 934-7095
or email: info@torah4blind.org

For this and other books on Moshiach & Geulah, go to:
<http://www.torah4blind.org>
TO DEDICATE AN ISSUE IN HONOR OF A LOVED ONE, CALL (323) 934-7095

הכתובת להשיג השיחות באינטרנט:
<http://www.torah4blind.org>